Sinuciderea

de Tiberiu Stan

Astăzi, pe la orele prânzului, am ieşit în oraş să mă sinucid. Ştiu ce curiozitate aveți: de ce doream să mă sinucid? Ce m-a determinat să aleg această soluție? Ce lovituri de moarte mi-a dat destinul, atroce? Cum am fost adus la disperarea extremă? Nu, nu am suferit vreo deziluzie amoroasă. Nici nu am fost dat afară din slujbă. Nu mi-am pierdut averea în vreo combinație bursieră. Şi nu am cunoscut o criză existențială. Pur şi simplu am luat această hotărâre, şi vă voi ruga să nu insistați în a afla considerentele ei. Ascultați ce vă voi povesti, şi dați-mi atâta credit: am avut motivele mele.

Astăzi, pe la orele prânzului, am ieşit în oraş să mă sinucid. Ştiu ce veți spune: din moment ce vă povestesc, înseamnă că până la urmă nu m-am sinucis; aşa că de ce-ați asculta o relatare al cărei final vă e deja cunoscut? Aveți totuşi un pic de răbdare: veți vedea că merită să îmi acordați prețioasa dumneavoastră atenție. Aşă că o voi lua de la capăt.

Astăzi, pe la orele prânzului, am ieşit în oraş să mă sinucid. Ştiu ce mă veți întreba: de ce am ieşit în oraş? Nu ar fi fost mai normal să îmi pun capăt zilelor la mine acasă, în intimitate? În fond e o chestiune privată. Şi poate că în felul acesta aş fi reuşit, iar dvs. ați fi fost scutiți acum de o poveste plicticoasă. Ba poate chiar cu tentă moralizatoare. Răspunsul meu e simplu: se cunoaşte că nu v-ați sinucis niciodată. Pentru asta e nevoie de curaj, şi singurătatea e mai degrabă înfricoşătoare. Stimulează laşitatea din om. Dacă aş fi un lider de opinie, aş recomanda ca toate activitățile ce presupun curaj să se desfăşoare în public: vizitele făcute soacrei, repararea instalației sanitare, intervențiile stomatologice, prima partidă de amor, şi

toate celelalte. Cât despre sinucidere, veți vedea din povestirea mea că aşa procedează cu toții. Şi eu am fost uimit să o constat, dar astăzi toată lumea se sinucide pe stradă. Nu vă vine să credeți? Mai bine ascultați.

Astăzi, pe la orele prânzului, am ieşit în oraş să mă sinucid. Ştiu ce obiecție aveți: de ce tocmai la orele prânzului? Ei bine, vă voi răspunde şi de data aceasta: mai lăsați-mă în pace cu întrebările voastre; am început să povestesc ceva, şi îmi voi duce povestirea la capăt, fie că vă convine sau nu. Aşadar:

Astăzi, pe la orele prânzului, am ieşit în oraş să mă sinucid. Am luat-o, nu este greu de înțeles de ce, pe bulevardul central al oraşului. Aici roia lumea ca la balamuc, iar de maşini nu mai zic. Fum şi scrâşnete, şi vapori de benzină, resturi de cauciuc şi vopsea... Atât şi ar fi de ajuns pentru a te determina să-ți iei adio de la lumea asta. Dar nu asta aveam de gând să vă spun. Nici pe departe. Mergând eu aşa, şi înjurându-i pe maniacii claxonagii, mi-a venit o idee. Una cu adevărat strălucită. Ştiu că ați ghicit deja, dar lăsați-mi plăcerea de a vă povesti. "Ce mod mai simplu de a încheia socotelile, decât un salt în fața unei maşini? Un salt brusc, fireşte, pentru a nu-i da timp să frâneze. Impactul ar fi violent, dar datorită vitezei nu aş simți mare lucru. Sau cel puțin aşa cred." Ei bine, abia îmi încheiasem gândul, că... (Nu, pe asta nu o puteți ghici; vă asigur.) Abia îmi încheiasem gândul, că un cetățean din fața mea, care până atunci fluierase voios (o arie de Mozart, dacă îmi aduc bine aminte), s-a rostogolit pe neaşteptate în fața unui Volkswagen. Un salt de maestru, ce să mai vorbim, şoferul nici măcar n-a clipit. Am rămas mut, de surpriză şi de admirație. Fusese oare un talent înăscut, sau exercițiul asiduu îl adusese atât de aproape de perfecțiune? Nu aveam să o aflu niciodată. Dar m-am hotărât, se înțelege, să îi urmez exemplul; şi îi eram recunoscător celui ce îmi arătase drumul în viață. Mă rog, sfârşitul drumului, dacă vreți. Numai că lucrurile au luat o întorsătură neaşteptată: maşina ucigaşă (aici am o obiecție, să-mi fie cu iertare, dar eu unul aş fi ales un Volvo) a muşcat din bordură, a făcut o piruetă şi s-a aşezat de-a latul drumului. Altele câteva au intrat în ea, aşa că s-a creat o busculadă, iar poliția a oprit circulația pentru tot restul zilei. Asta este, mi-am spus, pesemne că nu îmi e dat să mor sub roți de maşină. Şi am plecat mai departe.

Mergând eu aşa, mi-a mai venit o idee. Dar imediat după asta... Am văzut un cetățean, între două vârste, ieşind dintr-o farmacie - ați ghicit, aceeaşi la care mă gândisem şi eu. S-a oprit pe trotuar, a dat pe gât un flacon lunguieț, şi s-a întins cât era de lung pe asfalt. M-am apropiat, l-am

pipăit: nu mai respira. Am intrat, fireşte, în farmacie, şi am solicitat medicamentul pe care îl cumpărase insul de mai devreme. "În doză dublă", am cerut. Am fost avertizat că este extrem de periculos: "Mulți se plâng de efectele lui secundare". "Nu-i nimic, am răspuns, pe mine mă interesează efectul lui prim". Am înşfăcat sticluța şi am zbughit-o afară. Unde, cu înfrigurare, am citit inscripția de pe etichetă: "Coca-cola". Am aruncat sticla unui biet cerşetor, şi am plecat mai departe. Se pare că nu-mi era dat să sfârşesc otrăvit.

Mergând eu aşa, la ce credeți că m-am gândit? Nu, nu e greu de aflat: tocmai treceam prin fața unui magazin de menaj. De unde a ieşit un bătrân, cu un cuțit de bucătărie în mână, şi-a tăiat beregata şi s-a prăbuşit pe trotuar, într-o băltoacă de sânge. Trebuie să recunosc că imaginea nu era una din cele mai încurajatoare, dar eu sunt un tip consecvent: am intrat şi mi-am cumpărat un cuțit. Următoarele două ore mi le-am petrecut încercând să mă zgârii măcar cu lama boantă a "şişului", în aşteptarea tocilarului ce agățase de clanța uşii un bilețel: "revin în cinci minute". În cele din urmă mi-am zis că nu îmi era dat să mor de armă albă, şi am plecat mai departe.

Mergând eu aşa pe stradă, ce credeți că mi-a mai trecut prin minte? De data asta vă garantez că nu veți ghici: nu aveți de unde să ştiți că prin oraşul nostru trece un râu. Tocmai mă plimbam pe podul din spatele gării, când am auzit un clipocit. M-am aplecat peste balustradă şi am văzut câțiva bărbați scoțând afară, pe mal, o femeie într-o rochie verde. La fel de verde îi era şi fața. Am aşteptat să plece şi m-am aruncat şi eu, de pe pod. Nu am reuşit decât să îmi pătez pantalonii (apa era infectă) şi să îmi scrântesc un picior. Mda, uitasem că râul nostru nu are decât un metru şi un sfert adâncime. Amărât peste poate că nici înecat nu îmi era dat să pier, am plecat mai departe.

În orele ce au urmat mi-au mai venit câteva idei, dar fără prea mare folos. M-am spânzurat de craca unui copac, dar s-a rupt frânghia, am încercat să îmi cumpăr o puşcă, dar nu aveam destui bani la mine, mi-am dat foc în piața centrală, dar a început imediat să plouă, m-am agățat de un cablu de înaltă tensiune, care din păcate era deconectat, am băut chiar o sticlă de "Coca", la care s-a dovedit că eram imun, în fine, m-am legat pe şina de cale ferată, dar după ce au trecut câteva trenuri pe lângă mine am realizat că eram pe linie moartă (ce ironie). Mai abătut şi mai istovit după fiecare eşec, am plecat mai departe.

Mergând eu aşa, am observat că se înserase. Trebuia, fie ce-o fi, să mai încerc o dată, înainte de a se întuneca de tot. Pentru că un om în toate minţile nu se poate sinucide noaptea. Cât de disperat ai fi, odată ce apar luna şi stelele ştii că trebuie să te bagi în pat, pentru a trage un pui de somn. Şi cu toate că nu îmi mai venea nici o idee, am avut noroc. Mă îndreptam deja spre casă şi priveam în sus, înciudat, la cortina ce se trăgea peste minunatul cer albastru de peste zi (mai puţin jumătatea de oră când a plouat), când, ce să vezi? Ce am văzut şi eu. De sus de tot, de la etajul paisprezece al unuia din cele mai înalte blocuri din oraş, o bătrânică s-a aruncat în golul de dedesupt. Care nu era chiar atât de gol, după cum s-a putut vedea în următoarele clipe. M-am apropiat de locul impactului, cu speranţă, cu respect şi cu veneraţie. Poate nu mă veţi crede, dar imaginea acelui loc era splendidă. Nici urmă de baltă de sânge, de piele, de oase strivite. Nici urmă, de fapt, de babetă. Se sublimase de-a dreptul la contactul cu solul, şi nu se mai putea zări pe acesta decât o urmă firavă, un abur, un contur, o părere. Ultimele rămăşiţe ale bătrânei se pierdeau în aer, în parfum de liliac şi tămâie. Mi-este atât de greu să vă redau ce era în sufletul meu: îmi găsisem, în sfârşit, izbăvirea. M-am îndreptat spre uşa de intrare în bloc, şi pesemne că aş fi sfârşit şi eu precum baba, dacă nu aş fi dat peste următorul anunţ: "ascensor în revizie tehnică". Mi-am spus atunci că era un semn ceresc: nu îmi era dat să mă sinucid în seara asta. Iar dacă mă veţi întreba de ce n-am urcat pe scări - cu subtextul parşiv că nu mi-aş dori moartea cu adevărat - vă voi aminti că mi-am scrântit piciorul în râu; şi vă voi reproşa că nu m-aţi urmărit cu atenţie. Aşa că am renunţat, şi m-am întors acasă.

Ştiu la ce vă gândiţi: probabil că nu-mi este dat să mor de propria-mi mână. Dar mie nu îmi place să trag concluzii pripite. Acum o să mă duc la culcare, iar mâine (pe la orele prânzului) o să ies din nou în oraş, să mai încerc. Sau poate că o să mă apuc de fumat.